

Sygn. akt: *IC 1252/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. N. K. w dniu 07 października 2015 r.

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. w T.** (dawniej (...) sp. z o.o. w G.)

przeciwko **S. W., E. C.** oraz **J. K.**

o zapłatę

utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty z dnia 12 maja 2014 r. wydany w postępowaniu nakazowym przez (...)w (...)

UZASADNIENIE

Powódka (...) **sp. z o.o. w G.** wniosła pozew przeciwko **S. W., E. C. i J. K.**, domagając się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, że pozwani mają zapłacić solidarnie na rzecz powódki kwotę 29.790,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwani wystawili weksel in blanco jako zabezpieczenie wierzytelności wynikających z zawartej przez pozwanego S. W. z powódką umowy pożyczki, a poręczonego przez pozwanych E. C. i J. K.. Powódka wypełniła posiadany przez nią weksel na kwotę 29.790,44 zł, a kwota ta nie została przez pozwanych zapłacona.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 12 maja 2014 r., sygn. akt (...)w (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwani wnieśli zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, domagając się jednocześnie zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwani podnieśli zarzut przedwczesności powództwa wskazując, że pozwany S. W. po wypowiedzeniu umowy usiłował dokonać częściowej spłaty zadłużenia, co miało być warunkiem niekierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, jednak wpłaty na rachunek bankowy powódki były zwracane z uwagi na jego zamknięcie. Pomimo próśb powódka nie podała pozwanemu numeru rachunku bankowego, na który mógłby dokonywać wpłat. Ponadto pozwani wskazali, że powódka nie wywiązała się z umowy pożyczki, albowiem umowa przyrzeczona została zawarta na kwotę o połowę niższą niż wynikało to z umowy przedwstępnej, a pozwany nie otrzymał w związku z tym zwrotu części opłaty przygotowawczej. Pozwani podnieśli także zarzut niewłaściwości miejscowej sądu i przekazania sprawy do rozpoznania (...) Pozwany S. W. wskazał dodatkowo, że niespłacenie pożyczki w terminie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, tj. drastycznego i nagłego pogorszenia sytuacji finansowej.

W piśmie procesowym z 08 września 2015 r. powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanych, jakoby strony ustalały telefonicznie warunki i terminy spłaty zadłużenia. Podała także, że nigdy nie wyraziła zgody na ratalną spłatę zadłużenia, nigdy też nie deklarowała odstąpienia od egzekucji swoich roszczeń.

Na rozprawie w dniu 07 października 2015 r. Sąd oddalił wniosek pozwanych o przekazanie sprawy do rozpoznania (...)w (...)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Tytułem zabezpieczenia roszczeń (...) sp. z o.o. w G. (pożyczkodawcy) z umowy o pożyczkę nr (...), S. W. (pożyczkobiorca) wystawił na rzecz pożyczkodawcy weksel in blanco. Zobowiązanie wekslowe poręczyli E. C. i J. K..

Okoliczność bezsporna, vide : kopia weksła, k. 3.

Z uwagi na nieterminowe uiszczanie rat pożyczkodawca w dniu 21 listopada 2013 r. wypowiedział zawartą umowę pożyczki i wypełnił weksel wystawiony przez pożyczkobiorcę na kwotę 29.790,44 zł.

Okoliczność bezsporna , vide: kopia weksła, k. 3.

W dniu 11 grudnia 2013 r. S. W. otrzymał zwrot uiszczonej na rzecz pożyczkodawcy tytułem spłaty zadłużenia kwoty 400 zł z uwagi na zamknięcie rachunku bankowego pożyczkodawcy.

W dniu 13 grudnia 2013 r. S. W. otrzymał zwrot uiszczonej na rzecz pożyczkodawcy tytułem spłaty zadłużenia kwoty 800 zł z uwagi na zamknięcie rachunku bankowego pożyczkodawcy.

Dowód: potwierdzenia przelewu, k. 33-34.

Pismami z 30 stycznia 2014 r. i 13 marca 2014 r. pożyczkobiorca zwrócił się do pożyczkodawcy o odpowiedź na wniosek pożyczkobiorcy na polubowne załatwienie sprawy.

Dowód: pismo z 30 stycznia 2014 r. wraz z dowodem nadania, k. 42-43; pismo z 13 marca 2014 r. wraz z dowodem nadania, k. 44-45.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwości i autentyczności strony w toku niniejszego postępowania nie kwestionowały, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności.

W niniejszym postępowaniu powódka domagała się od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 29.790,44 zł wynikającej z wystawionego przez pozwanego S. W. weksła własnego, przy czym suma wekslowa stanowiła zadłużenie wynikające z zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż niezasadny był zarzut pozwanych niewłaściwości miejscowej (...)(...).

Zgodnie bowiem z treścią art. 202 k.p.c. niewłaściwość sądu dającą się usunąć za pomocą umowy stron sąd bierze pod rozwagę tylko na zarzut pozwanego, zgłoszony i należycie uzasadniony przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Jednocześnie na mocy art. 37⁽⁽¹⁾⁾ § 1 k.p.c. w zw. z art. 31 k.p.c. powództwo przeciwko zobowiązanemu z weksła lub czeku można wytoczyć także przed sąd miejsca płatności. W związku z powyższym (...) (...) nie jest sądem niewłaściwym miejscowo i co za tym idzie, brak jest podstaw do przekazania sprawy do rozpoznania (...).

Pozwani podnieśli także zarzut przedwczesności powództwa wskazując, iż pozwany S. W. ustalił telefonicznie z pracownikami powódki, iż częściowa spłata zadłużenia pozwoli na polubowne załatwienie sprawy.

Okoliczności tej pozwani nie wykazali.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia

faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie SN z 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Wskazać należy, iż pozwani nie przedstawili żadnego dowodu na podnoszone przez siebie okoliczności, a wobec zaprzeczenia im przez stronę powodową, nie mogły zostać uznane za wykazane. Dlatego też bez znaczenia pozostaje, czy pozwany S. W. usiłował dokonać jakichkolwiek wpłat po wypowiedzeniu umowy pożyczki, skoro nie warunkowało to dopuszczalności powództwa w niniejszej sprawie.

Jednocześnie pozwani nie wykazali naruszenia przez powódkę warunków umowy pożyczki, rodzące ewentualne roszczenie o zapłatę, nadające się do potrącenia w przedmiotowym postępowaniu. Zważyć należy, iż chociażby na niezłożenie przedwstępnej umowy pożyczki oraz przyrzeczonej umowy pożyczki, niemożliwym była ocena zasadności roszczenia pozwanego S. W. o zwrot części opłaty przygotowawczej.

Zgodnie z art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37 poz. 282 ze zm.) odpowiedzialność wystawcy wekslu własnego jest taka sama, jak akceptanta wekslu trasowanego. Natomiast zgodnie z art. 26 ust. 2 Prawa wekslowego w razie niezapłacenia służy posiadaczowi wekslu, chociażby był wystawcą, bezpośrednio roszczenie z wekslu przeciw akceptantowi o wszystko, czego żądać można na podstawie art. 48 i 49.

Jednocześnie na podstawie art. 32 ust. 1 Prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył.

Wobec tego, że przedstawiony przez powódkę dokument jest wekslem, a pozwani nie podnieśli żadnych zarzutów przeciwko samemu wekslowi, należało uznać ich odpowiedzialność za wskazaną sumę wekslową.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §§1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Z tego względu – że powódka domagała się zasądzenia od pozwanych odsetek w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu – należało orzec o odsetkach zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od 08 maja 2014 r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty z 12 maja 2014 r. o czym orzekł w sentencji wyroku.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...).